

det ere vi tilbvisje, det er ogsaa min Mening. — Dermed skal jeg slutte de almindelige Bemærkninger, jeg havde at fremsætte, selve Lovforslaget har jeg omtalt.

Klein: Hvis jeg ikke misforstod det ærede Medlem, der nu havde Ordet, gik han ud fra, at, medens der ikke var nogen Opfordring for ham til egentlig nu i dette Dieblik nærmere at klare Stillingen til Regjeringen, kunde det være mere forstaaeligt, om det ærede Medlem fra Middelfart (Monsrad) og Medlemmet for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein) fandt Anledning til at udtale sig derom. Dette giver mig nu Anledning til at sige, at jeg har aldeles ikke fundet nogen Anledning til at tale hverken om min Stilling til Ministeriet eller om det ærede Medlems Stilling eller overhovedet om Folkethingets Stilling til Ministeriet. Hvad jeg fandt mig foranlediget til at fremsætte ved de Bemærkninger, jeg knyttede til selve Lovforslaget, var dette, at jeg fandt en Opfordring for mig til at udtale mig om denne Sags Realitet, særlig fordi det var fremkommet fra en Side, der vedkjendte sig en Opfattelse af, hvad der var naturligt og rigtigt for Folkethinget at gøre ligeoverfor de foreliggende Sager, med hvilken jeg i alt væsentligt kunde erklære mig for enig. Jeg mente, at jeg overhovedet i dette ærede Medlems Virksomhed for at fremkomme med nye Lovforslag var berettiget til at se Vidnesbyrd om, at han ansaa det for rigtigt i Almindelighed, at Folkethinget arbejdede, og gik ud fra, at, naar Folkethinget overhovedet var begyndt at arbejde, vilde det søge videre, saa at man altsaa ogsaa kom ind paa Behandlingen af de Sager, der vare fremsatte fra Regjeringens Side. Det har nu bedrøvet mig at høre i dette Dieblik udtale med saa stor Sikkerhed og Styrke af det ærede Medlem, der vist ikke taler alene paa egne, men paa et stort Flertals Vegne, at det ikke kunde nytte at vente nogenomhelst Forandring i den saakaldte Bisnepolitik, at det var Uret at fremkalde et gjøgglende Haab i den Henseende hos Noget, altsaa ogsaa hos Regjeringen. Jeg tror, at det ærede Medlem har fuldstændig Uret i sin Opfattelse af, hvad der vilde være til Gavn for den fremtidige Udvikling. Han har spurgt: Hvad kan det nytte, at man vil gaa en anden Vej end Bisnepolitikens, Følgen vilde jo kun blive den, at man stillede sig skarpe paa enkelte Sager, end man ellers vilde gøre, og derved uddybede en Afgrund, som det kunde være vanskeligt at komme over under andre, under heldige Omstændigheder. Ja, jeg har ganske vist hørt noget lignende frem-

sættes før, men jeg vil dertil svare: Jeg erkjender aldeles ikke Berettigelsen af at stille sig paa anden Maade i enkelte Sager paa Grund af den nuværende politiske Situation, end i og for sig maa anses for at være rigtigt, forsvarligt. Om der end maatte være en enkelt Sag af den Bestaaffenhed, at der til dens Gjennemførelse naturligen maatte kræves et Tilidsforhold mellem Regjering og Rigsdag, som ulukkeligvis vel ikke kan siges at være tilstede i dette Dieblik, saa kunde jeg forstaa, at man vilde lade en saadan Sag ligge eller ialtfald antyde, hvorledes man under den nuværende Stilling ikke vilde kunne tilraade eller slutte sig til dens Gjennemførelse undtagen paa en vis Maade; men derfra og til at lade Alt ligge er der, forekommer det mig, et overmaade stort Skridt. Det er mig aldeles uforstaaeligt, hvorledes overhovedet de Betragtninger, det ærede Medlem fremsatte, kunne komme til Anvendelse med Hensyn til det ikke ringe Tal af Sager, som slet ikke have nogen politisk Betydning eller Bestaaffenhed, og hvor der jo i Virkeligheden maa siges at være i alt væsentligt Enighed om Indholdet, saaledes at det aldeles ikke der kan antages, at en Misstemning kunde føre Folkethingets Flertal til at indtage en Position, som vilde gøre det vanskelige at komme til en heldig Tilendbringelse i Nutiden eller i Fremtiden. Ethvert af disse Things Medlemmer vilde med Vished kunne nævne en hel Del Sager, som maa siges at være af den Karakter, at det slet ikke med nogen Rimelighed kan forudsættes, at en tilstedeværende Misstemning, om den end var tilstede i nok saa høj Grad, skulde kunne føre til fastholde Resultater, der vare fordærlige for Sagerne, for de Interesser, der skulle fremmes derigennem. Jeg anser det for overskødig at komme nærmere ind derpaa; men naar det ærede Medlem udtalte, at netop naar man haabede paa en Forandring i den nuværende Situation, maatte man ikke ønske, at Flertallet i denne Sal skulde indtage en anden Politik end den hidtil fulgte, idet det, som sagt, vilde være til Skade for en Fremtid, som man ellers med Grund kunde vente vilde blive lys og komme snart, da maa jeg tilstaa, at det er mig noget uklart, hvorpaa man støtter Haabet om en Forandring, netop naar man vedblev at følge den Politik, man hidtil har fulgt. Tror man, at man ved at følge denne Politik benytter sig af et Vaaben, der skal være stærkt, uimodstaaeligt for Regjeringen, saa tager man efter min Overbevisning i høj Grad fejl, og dersom man tror, at man derved vinder Støtte og Styrke for sin politiske Opfattelse rundt omkring i Landet, er jeg overbevist om, at